

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/206/2020
Identifikačné číslo spisu: 2315220297
Dátum vydania rozhodnutia: 21.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2315220297.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanému G. J., bývajúcemu v C., D. N. XXX/XX, o zaplatenie 5 858,74 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 24 C 181/2015, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 11. februára 2020 sp. zn. 11 Co 25/2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11 Co 25/2019-198 z 11. februára 2020 v potvrdzujúcom výroku, ktorým bola žaloba v časti uplatneného zmluvného úroku vo výške 13,90 % ročne zo sumy 5 858,74 eura od 25. júna 2015 do zaplatenia zamietnutá a vo výroku o trovách odvolacieho konania z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta v poradí druhým rozsudkom č. k. 24 C 181/2015-151 z 22. októbra 2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 5 469,62 eura spolu s úrokom 272,29 eura, úrokom z omeškania 2,38 eura a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5 858,74 eura od 25. júna 2015 do 25. novembra 2016, zo sumy 5 848,58 eura od 26. novembra 2016 do 12. januára 2017, zo sumy 5 798,53 eura od 13. januára 2017 do 24. februára 2017, zo sumy 5 748,53 eura od 25. februára 2017 do 29. marca 2017, zo sumy 5 698,53 eura od 30. marca 2017 do 26. apríla 2017, zo sumy 5 647,10 eura od 27. apríla 2017 do 11. augusta 2017, zo sumy 5 596,39 eura od 12. augusta 2017 do 31. augusta 2017, zo sumy 5 591,35 eura od 1. septembra 2017 do 12. septembra 2017, zo sumy 5 531,32 eura od 13. septembra 2017 do 11. októbra 2017, zo sumy 5 480,75 eura od 12. októbra 2017 do 13. novembra 2017, zo sumy 5 480,18 eura od 14. novembra 2017 do 14. decembra 2017, zo sumy 5 469,62 eura od 15. decembra 2017 do zaplatenia, a to všetko v mesačných splátkach po 170,- eur vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca, počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (I). Konanie v časti o zaplatenie 389,12 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10,16 eura od 26. novembra 2016 do zaplatenia, zo sumy 50,05 eura od 13. januára 2017 do zaplatenia, zo sumy 50,- eur od 25. februára 2017 do zaplatenia, zo sumy 50,- eura od 30. marca 2017 do zaplatenia, zo sumy 51,43 eura od 27. apríla 2017 do zaplatenia , zo sumy 50,71 eura od 12. augusta 2017 do zaplatenia, zo sumy

5,04 eura od 1. septembra 2017 do zaplata, zo sumy 60,03 eura od 13. septembra 2017 do zaplata, zo sumy 50,57 eura od 12. oktobra 2017 do zaplata, zo sumy 0,57 eura od 14. novembra 2017 do zaplata a zo sumy 10,56 eura od 15. decembra 2017 do zaplata zastavil (II). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III). Žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania proti žalovanému.

1.1. V odôvodnení poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, zistený skutkový stav a uviedol, že považoval za preukázané, že strany sporu uzavreli 21. augusta 2014 zmluvu o úvere č. XXXXXX, na základe ktorej poskytla žalobkyňa žalovanému úver vo výške 6 000,- eur ako bezúčelový s fixnou úrokovou sadzbou 13,90 % ročne a poplatkom za poskytnutie úveru 300,- eur. Žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnutý úver v pravidelných 120 mesačných anuitných splátkach po 93,52 eura, splatné v 20. deň kalendárneho mesiaca s tým, že prvá anuitná splátka bola splatná 22. septembra 2014, splatnosť úveru bola dohodnutá k 20. augustu 2024, výška ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 16,59 %, priemerná RPMN ku dňu podpisu zmluvy bola vo výške 16,81 % a celková čiastka, ktorú musí žalovaný zaplatiť bola vo výške 11 522,40 eura; úrok z omeškania 5 % ročne. Listom z 24. júna 2015 žalobkyňa zosplatnila úver a vyzvala žalovaného na zaplata nesplatennej časti úveru vo výške 6 163,41 eura, pozostávajúcej zo sumy 5 858,74 eura z titulu istiny, zmluvného úroku do predčasného zosplatenia vo výške 272,29 eura, úroku z omeškania do predčasného zosplatenia vo výške 2,38 eura. Po zosplatení žalovaný vykonal úhrady v celkovej výške 389,12 eura.

1.2. Následne citoval ustanovenia § 497, § 502 ods. 1, § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 - 4, § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „Zákona o spotrebiteľských úveroch“) a žalobe vyhovel o zaplata 5 469,62 eura z titulu istiny, zmluvného úroku z úveru do predčasného zosplatenia vo výške 272,29 eura, úroku z omeškania do predčasného zosplatenia vo výške 2,38 eura, spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 5 858,74 eura od 25. júna 2015 (deň nasledujúci po zosplatení, po zohľadnení čiastočných úhrad) do zaplata v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 1. februára 2013 do zaplata. V prevyšujúcej časti žalobu o uplatnený nárok na zaplata zmluvného úroku vo výške 13,90 % ročne zo sumy 5 858,74 eura od 25. júna 2015 do zaplata zamietol z dôvodu, že veriteľovi patria zmluvné úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania, kedy je povinný platiť úroky z omeškania. Zamietol žalobu aj v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov vo výške 274,56 eura od 25. júna 2015 do zaplata z dôvodu, že príslušenstvo Občiansky a ani Obchodný zákonník nepripúšťa. V súlade s § 232 ods. 4 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) povolil žalovanému splácať priznané plnenie žalobkyni v 170,- eur mesačných splátkach.

Z dôvodu späťvzatia žaloby sčasti o 389,12 eura istiny s príslušenstvom, súd prvej inštancie konanie zastavil v súlade s § 144, § 145 ods. 2, § 146 ods. 1 CSP.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobkyne rozsudkom č. k. 11 Co 25/2019-198 z 11. februára 2020 rozsudok súdu prvej inštancie v časti napadnutého výroku o určení lehoty na plnenie, v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania potvrdil. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil, vysporiadal sa so všetkými podstatnými argumentmi strán a preto sa stotožnil aj s jeho odôvodnením. K nepriznaniu uplatneného zmluvného úroku z úveru za obdobie od vyhlásenia predčasnej splatnosti celého dlhu do jeho zaplata uviedol, že zosplatením úveru nastáva stav, kedy dlžník stráca právo vrátiť poskytnuté finančné prostriedky v režime výhody splátok a veriteľovi vzniká nárok na ich okamžité a jednorazové vrátenie. Veriteľovi tak odpadá obmedzenie jeho práva disponovať s

poskytnutými finančnými prostriedkami, ktoré dlžník už nie je oprávnený mať u seba a užívať ich, a preto nie je dôvod, aby veriteľ za ne ďalej inkasoval odplatu vo forme úrokov, pretože tie by mu patrili len za stavu oprávnenej držby poskytnutých finančných prostriedkov dlžníkom. Po vyhlásení predčasnej splatnosti celého dlhu (zosplatnení spotrebiteľského úveru), ktorým zároveň dochádza k ukončeniu zmluvného vzťahu veriteľa a dlžníka, veriteľ už nie je oprávnený žiadať popri plnení istiny aj zmluvne dohodnuté úroky z dlžnej sumy, ale má nárok len na úroky z omeškania, ktoré sú zákonným sankčným mechanizmom pre prípad omeškania dlžníka s plnením peňažného dlhu (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k jeho dvojnásobnému zaťaženiu v podobe platenia úrokov z úveru a úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z týchto dôvodov považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti za vecne správne a preto ho potvrdil v súlade s § 387 ods. 2 CSP.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti časti rozsudku odvolacieho súdu a to potvrdzujúceho výroku v časti o nepriznaní uplatneného úroku z úveru podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré záviselo od vyriešenia právnej otázky, či má veriteľ právo na zmluvne dohodnuté úroky z poskytnutého úveru aj za obdobie po zosplatnení úveru až do jeho vrátenia, spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom ide o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podľa jej názoru nárok na zaplatenie úroku - ktorý je cenou (odplatom) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov a nemožno ho považovať, resp. zamieňať so sankčným mechanizmom - nie je limitovaný splatnosťou úveru a vyhlásením jeho predčasnej splatnosti nezaniká, ale zo zákona (§ 502 ods. 1 a § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka) trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov dlžníkovi až po ich skutočné vrátenie, teda aj po zosplatnení úveru. Zákon ani žiadny iný všeobecne záväzný právny predpis nevyučuje paralelné úročenie peňažného záväzku (istiny) po splatnosti úrokom z omeškania a súčasne zmluvne dohodnutým úrokom až do skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. V opačnom prípade by porušenie povinnosti splácať úver riadne a včas dostalo dlžníka do ekonomicky výhodnejšieho postavenia než v prípade riadneho plnenia svojej povinnosti, keďže sadzba úrokov z omeškania je nižšia ako sadzba dohodnutých úrokov z úveru, čo nemožno považovať za správne. Navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti a rozhodnutie súdu prvej inštancie k tomu v zodpovedajúcej časti zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej len „dovolací súd“, resp. najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods.1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

8. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne

posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia

9. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá dovolacím súdom ešte nebola riešená.

11. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia vecí (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

12. V preskúmvanej veci predmetom dovolacieho prieskumu bola právna otázka od riešenia, ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a to, či veriteľ má proti dlžníkovi právo na zaplatenie zmluvne dohodnutých úrokov z poskytnutého úveru aj za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru až do jeho vrátenia.

13. Dovolací súd pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania dospel k záveru, že vymedzená právna otázka, od riešenia ktorej záviselo rozhodnutie vo veci samej, v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu v čase podania dovolania (t. j. 19. mája 2020) ešte nebola vyriešená a preto dovolanie podané v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je prípustné. Následne skúmal, či napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP).

14. Predmetom dovolacieho prieskumu bolo posúdenie, či v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi naďalej patrí zmluvne dohodnutý úrok z istiny alebo má právo požadovať len úroky z omeškania. Podľa názoru odvolacieho súdu, veriteľovi nárok na úrok z úveru po jeho zosplatnení už nepatrí, lebo zosplatnením úveru došlo k zániku zmluvného vzťahu medzi jeho účastníkmi a preto sa veriteľ môže od dlžníka domáhať popri plnení istiny už len úrokov z omeškania. Dovolateľka tomuto názoru oponovala a tvrdila, že veriteľovi po zosplatnení úveru nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutých úrokov nezaniká a za obdobie po zosplatnení úveru má právo od dlžníka paralelne (kumulatívne) požadovať úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov až do ich skutočného vrátenia, ako aj úrok z omeškania.

15. Vo vzťahu k nastolenej právnej otázke je nevyhnutné poznamenať, že v čase rozhodnutia dovolacieho súdu o podanom dovolaní v danej veci táto otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, a to v uznesení zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020. Z odôvodnenia vyplýva právny záver, že dohodnutie úrokov je podstatnou náležitosťou zmluvy o úvere, t. j. zmluva o úvere teda nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (§ 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka), a že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z povinných náležitostí úverovej zmluvy uvedenie doby jej trvania (§ 9 ods. 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch), čo znamená, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je vždy už pri svojom vzniku časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave týkajúcej sa právneho inštitútu úverov (vrátane spotrebiteľských úverov) explicitné stanovenie konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov avšak absentuje; v § 502 ods. 1 prvá veta

Obchodného zákonníka sa uvádza len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Z uvedeného dovolací súd vyvodil, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výška v prípade omeškania dlžníka s platením úveru, nie je týmito právnymi predpismi modifikovaný ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Z toho potom vyplýva, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje žiadny rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou, totižto dlžník už disponuje a pokiaľ svoju zmluvnú povinnosť úver splácať riadne a včas porušil, nemôže z porušenia tejto povinnosti profitovať v tom smere, že sa celkom zbaví povinnosti platiť zmluvne dohodnuté úroky a ďalej ho bude zaťažovať len povinnosť platiť úroky z omeškania, ktoré sú spravidla nižšie ako zmluvne dohodnuté úroky. Tento záver je zároveň odrazom zásady nemo turpitudinem suam allegare potest, t. j. nikto nemôže mať prospech s vlastnej nepoctivosti (protiprávneho konania).

16. Zosplatenie je teda inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, pri realizácii ktorého však podstata úverového vzťahu a jeho existencia stále zostáva zachovaná. Veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky, ktoré aktuálne vo svojej dispozičnej sfére nemá, patrí dohodnutá odmena a záväzok dlžníka v podobe platenia tejto dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie mu k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký ako v čase jeho dojednaní a veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, a to bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo.

17. Dovolací súd sa v ďalšom zaoberal otázkou, dokedy (do ktorého momentu) je povinný dlžník platiť úroky zo spotrebiteľského úveru, ak sa s jeho plnením dostane do omeškania a veriteľ pristúpi k jeho zosplateniu. Uviedol, že pre dlžníka - spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn., že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a odporuje ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, pretože v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody.

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi patrí úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

19. Na uvedenom právnom názore dovolací súd zotrval aj v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti (porov.

rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 208/2019, sp. zn. 2 Cdo 263/2019, sp. zn. 3 Cdo 35/2020, sp. zn. 5 Cdo 46/2020, sp. zn. 6 Cdo 56/2020, sp. zn. 7 Cdo 111/2019, sp. zn. 8 Cdo 66/2020, sp. zn. 9 Cdo 24/2020) a preto vyslovený právny názor v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2020 možno považovať už za ustálený. Dovolací súd nemá žiadny relevantný dôvod sa od tohto právneho názoru v prejednávanej veci odkloniť. Namietanie nesprávneho právneho posúdenia uplatneného nároku na zmluvný úrok aj po zosplatnení spotrebiteľského úveru bolo dôvodné.

20. Z týchto dôvodov dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním v napadnutej časti - v zamietajúcom výroku čo do zaplataenia úrokov z úveru poskytnutého na základe zmluvy o úvere (§ 449 ods. 1 CSP) vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia mu vrátil vec na ďalšie konanie (§ 450 CSP, § 390 CSP).

21. O trovách konania (pôvodného i dovolacieho) rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 1, 3 CSP).

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.